

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018r.

sprawy **M.K.**

skazanego z art. 207§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 października 2017 r., sygn. IX Ka [...] /17

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego [...] w W.

z dnia 7 lutego 2017r., sygn. III K [...] /15

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zarzut podniesiony w kasacji należało uznać za bezzasadny i to w stopniu oczywistym.

Zważywszy na treść tego zarzutu, na wstępie wypada przypomnieć, że kasacja jest jednym z nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Z uwagi na to, że orzeczenie prawomocne może być wzruszone jedynie wyjątkowo ustawodawca ograniczył dopuszczalność kasacji. Uczynił tak wskazując w art. 523 § 1 k.p.k. w sposób w pełni autonomiczny jedyne możliwe jej podstawy, a także ograniczając (stosownie do treści art. 523 § 2 i § 4 k.p.k.) prawo jej wniesienia przez strony w zależności od zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Z treści art. 523 § 2 k.p.k.

wynika, że kasację na korzyść można wnieść w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji stron, wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy, zauważyć wypada, że w sytuacji, gdy zaskarżonym wyrokiem utrzymano w mocy wyrok warunkowo umarzający postępowanie, skarżący był uprawniony do wniesienia kasacji tylko w oparciu o podniesienie zarzutów z art. 439 k.p.k. Inne podstawy zaskarżenia były w takim przypadku ustawowo niedopuszczalne.

Obróńca skazanego postąpił tak i zarzucił zaniechanie uwzględnienia przez orzekające sądy zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art 17 § 1 pkt 9 k.p.k., a więc braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wbrew jednak temu, co twierdzi obrona w swej skardze, stanowczo stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie nie doszło do obrazy prawa procesowego.

Zarzut postawiony w kasacji były już wcześniej stawiany w apelacji i został przez Sąd Odwoławczy rzetelnie i prawidłowo rozpoznany.

Nie budzi wątpliwości, że przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k. ścigane jest z urzędu. Natomiast przestępstwa określone w art. 157 § 2 k.k. oraz w art. 157 § 3 k.k., jeżeli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia nie trwały dłużej niż 7 dni, ścigane są z oskarżenia prywatnego. Jednakże postępowanie o przestępstwo z art. 157§2 k.k. w warunkach określonych w §4 tego przepisu, jeżeli pokrzywdzonym jest osoba najbliższa zamieszkująca wspólnie ze sprawcą, ścigane jest z urzędu (ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw [Dz. U. z 2010r., nr 125, poz. 842] wyłączyła w stosunku do przestępstw określonych w art. 157 § 2 k.k. tryb prywatnoscargowy).

Wbrew twierdzeniu skarżącego, nie jest to również przestępstwo ścigane na wniosek, gdyż taka sytuacja dotyczy jedynie czynów popełnionych nieumyślnie – art. 157 § 5 k.k.

W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

W związku powyższym, zarzut podniesiony w kasacji nie mógł zostać uznany za zasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

ał